

Echlas Alazzah: “A Palestina, interessar-se per la política arriba sense planificació”

Echlas Alazzah és una dona palestina amb poquíssima mobilitat deguda a una distròfia muscular congènita. Actualment viu de manera independent en un camp de refugiats a Betlem amb el suport de dues voluntàries. Malgrat les dificultats, es guanya la vida ensenyant àrab i cuina palestina, i amb la venda de calendaris il·lustrats amb els seus propis dibuixos. Ha estat recentment a Barcelona, entre altres coses, per presentar un documental sobre ella mateixa, titulat 'Puedo' en la seva versió castellana, a la Mostra de Cinema Internacional del Baix Llobregat, celebrada al CineBaix de Sant Feliu de Llobregat.

Text: Brian Anglo (amb el suport de la Fundació Flama). Fotos: Elsa Fosca

Echlas Alazzah és una dona palestina amb poquíssima mobilitat deguda a una distròfia muscular congènita. Actualment viu de manera independent en un camp de refugiats a Betlem amb el suport de dues voluntàries. Malgrat les dificultats, es guanya la vida ensenyant àrab i cuina palestina, i amb la venda de calendaris il·lustrats amb els seus propis dibuixos. Ha estat recentment a Barcelona, entre altres coses, per presentar un documental sobre ella mateixa, titulat '[Puedo](#)' en la seva versió castellana, [a la Mostra de Cinema Internacional del Baix Llobregat](#), celebrada al CineBaix de Sant Feliu de Llobregat.

“Vaig nèixer amb atròfia o distròfia muscular, però això no m’ha deixat atrapada en un racó”

Entenc que la teva família t’ha ajudat molt a desenvolupar-te com una persona d’esperit independent i sense complexos.

Vaig nèixer amb atròfia o distròfia muscular, però això no m’ha deixat atrapada en un racó. Hi ha gent amb discapacitats físiques les famílies de la qual tenen vergonya de portar-los al carrer o de dir a la gent que tenen una persona així a casa. Però l’actitud de la meva família era simplement: “Surt, fes el que vulguis”. No els importava que cometés molts errors o que els causés alguns problemes, encara que a vegades els feia sentir deprimits. Em van deixar expressar els meus sentiments o els meus pensaments. A vegades en deien coses com: “Per què tens un aspecte tan brut?”, però no em van dir mai que ho deixés de fer. No tenia la impressió que la gent em mirés d’una manera estranya; la família va deixar que m’enfrontés a això. Recordo un incident quan vam anar a comprar sabates amb les meves germanes. Ma mare era al carrer parlant amb una altra dona i aquesta dona va dir: “Per què vols comprar sabates per a l’Echlas? Ella no les pot fer servir”. I les germanes van dir: “Doncs bé, li’n comprarem més d’un parell”. Allò em va donar més poder interior. A elles no els importava. I és veritat; en vaig comprar tres parells de sabates de tres colors diferents. I, quan vam sortir de la botiga, una germana es va apropar a la dona i li va dir: “Veu, aquestes són per a

l'Echlas".

No vas ser sobreprotegida, doncs.

Em vaig criar d'alguna manera com qualsevol altra criatura. Ma mare també era com qualsevol altra mare: "Oh, fa massa fred. No la deixeu sortir amb aquest fred" (el fred pot afectar la meua malaltia). "Tingueu cura de posar-li les cames així o de portar-la aixà". Però això és normal. Em vaig criar sempre expressant les meves opinions. Ma mare no va decidir mai res a casa sense consultar-me a mi primer. Vaig aprendre molt dels meus germans i germanes. Ells anaven a estudi, però jo no. Vaig aprendre molt d'ells mentre feien els seus deures o estudiaven a casa. Retenia molta informació dins el meu cap i una de les meves germanes deia que jo era com un ordinador. Em feia una pregunta, posem per cas sobre el seu llibre de filosofia, i jo li'n donava la resposta. "Molt bé, crec que hauré de dur-te amb mi per fer els exàmens". És així com vaig aprendre algunes paraules d'anglès. I, després, anant a fisioteràpia. Com tothom sap, a Palestina hi ha moltes organitzacions internacionals que treballen en el terreny i totes les persones involucrades parlen anglès; per tant, vaig practicar amb elles.

"No sóc discapacitada si puc pensar i dirigir gent a fer allò que vull"

Sembla que sempre has sigut una persona decidida i amb iniciativa pròpia.

Em vaig criar prenent les meves pròpies decisions. Sempre em limitava a comunicar-les a la meua família i ells deien: "D'acord, com vulguis, però has d'estar segura que això és el que vols". Mai no em van obligar a fer res. Quan vaig anar a Alemanya, hi vaig anar d'una manera normal -hi vaig anar de visita. De cop i volta, els vaig trucar la vigília d'anar a Suècia i els vaig dir: "He decidit demanar asil a Suècia". "D'acord, però vés-hi amb compte". No van dir: "Això no; torna. Com te'n sortiràs?". No, em van dir: "És la teua decisió". Engegar el projecte amb les voluntàries també va ser decisió meua. Vaig invitar la primera persona, una alemanya, a casa meua per provar com seria la vida entre la família, la casa i la vida al camp de refugiats. Aquella va ser la meua primera experiència; llavors la resta va venir a poc a poc. Amb la meua família hi tinc una bona relació. Ara visc a la casa familiar amb voluntàries, però visito la família, que viu al camp de refugiats pròxim -cosins, nebots, nebodes-, i ens reunim tots i totes cada dijous i parlem simplement d'allò que cadascú de nosaltres ha estat fent durant la setmana. Ho trobo molt simpàtic. I és bo per a la mainada. Quan veuen la família tota junta, aprenen com relacionar-se entre ells. Estimo molt la meua família i sé que ells m'estimen molt a mi. Gràcies a ma mare mai no em sento estranya, fins i tot quan surto al carrer.

Dius que no vas anar a l'escola.

No hi he anat mai, a l'escola. Quan em va tocar anar a estudi, les escoles del meu país no estaven adaptades. El meu pare volia que anés a una escola, no a un centre privat per a persones discapacitades. Però li van dir que havia de buscar un centre privat per a gent amb discapacitats: "Perquè ella és discapacitada". I ell va respondre: "No, vostès són els discapacitats. No la ficaria en un lloc així". Aleshores va fer que estudiés a casa.

Et refereixes a tu mateixa com a "discapacitada"?

La gent diu "discapacitada". Però tothom en té, de discapacitats. Quan no pots fer una cosa que vols fer, estàs discapacitat. Físicament, ets discapacitada pel que fa a la possibilitat de fer segons quines coses. No puc fer-me el llit sola o asseure'm sola a la cadira de rodes. Hi ha una discapacitat. Però no sóc discapacitada si puc pensar i dirigir gent a fer allò que vull; així que no sóc discapacitada.

“Infants de cinc anys discuteixen sobre política, no perquè senten els pares, sinó perquè veuen què passa cada dia”

Com és el camp de refugiats on vius i com és viure en un camp de refugiats?

Visc al camp de refugiats més petit de Palestina. Existeix des del 1948. Té uns 2.500 habitants. M'hi vaig criar i hi he viscut tota la meua vida. Els meus pares són de Beit Jibrin, un poble palestí situada prop d'Hebron que va ser ocupat el 1948. Vaig aprendre molt de les seves històries, encara que no vaig passar gaire temps amb mon pare, perquè jo tenia només 10 anys quan va morir. Però ens portava a visitar el poble de tant en tant. Vaig passar més temps amb ma mare i ella em va contar moltes històries. O altra gent venien a visitar-nos i jo escoltava les seves converses sobre com era abans i com és ara, i que feien al poble i com les coses eren diferents. I jo entrava dins les seves converses mentre seien i prenien cafè. Molts nens i nenes es pregunten per què viuen en un camp de refugiats i no en un barri normal, com altra gent. És molt atapeït, les cases són tan a prop les unes de les altres, no hi ha intimitat. La mainada no pot jugar al carrer, perquè els carrers són tan estrets que no hi ha espai perquè hi puguin jugar, i també hi ha cotxes que circulen. Lògicament, la mainada es pregunta per què estan en un camp, què significa el camp. La política es percep a l'aire que respirem, ens arriba de manera lògica, sense planificació. No vaig planificar interessar-me per la política, pensar en la política, però això és el que veig cada dia, el que va succeir en el passat i el que està succeint ara mateix, que és encara pitjor. Alguns nens i nenes que surten de l'escola i van cap a casa es paren a prop de casa meua i els sento parlar entre ells d'allò que els ha passat pel camí: els soldats llançaven gasos lacrimògens quan sortien de l'escola. Nens i nenes de cinc anys, o menys fins i tot, que discuteixen sobre política entre ells. Això no passa per allò que els conten els pares; això és el que veuen cada dia.

Fins a quin punt la teua condició física influeix en com pots participar en la lluita per la llibertat de Palestina?

No és fàcil. Com ja he dit, a Palestina tothom és discapacitat, encara que no ho sembli. Hi ha tantes coses que fan de mal aconseguir. Per exemple, l'àrea de Betlem és molt petita; però, si necessites anar a una altra ciutat, és difícil arribar-hi. Si necessites anar a Jerusalem per motius mèdics o per treballar o per qualsevol raó, et fa falta un permís per passar pel punt de control militar. No és fàcil per a tothom adquirir-ne un. I, tot i obtenir-ne un, tampoc no és gens fàcil. I això és una discapacitat. Les persones sanes no poden fer allò que volen tampoc. Per viatjar, com quan vinc a Europa, necessito una ambulància que em dugui a la frontera amb Jordània, perquè volo des d'Amman. Com a palestina, fins i tot en el meu cas, anar des de l'aeroport Ben Gurion comportaria molts problemes: potser ser interrogada o haver d'esperar molt de temps per obtenir un permís per a l'aeroport a més a més d'un permís per passar el punt de control militar. I, també, com una persona que ha fet un boicot durant la major part de la meua vida, no pagaria a aquestes persones per un permís per viatjar a Barcelona, encara que seria més fàcil. Per tant, vaig a Amman i em fa falta una ambulància que em reculli a Betlem i em dugui a la frontera d'Israel, després canvio a una altra ambulància per anar a Amman i passo la frontera de Jordània. L'última vegada, no va ser fàcil aconseguir el permís. Em van fer moltes preguntes.

“Des de fa molt de temps, intento no comprar res que sigui israelià, encara que a vegades és difícil fer boicot”

Has tingut problemes per obtenir un tractament mèdic adequat a causa d'on vius o pel fet de practicar el boicot?

Tractament mèdic vol dir que haig d'anar als hospitals israelians. Hi ha tractament a Jerusalem, a l'altra banda. Tenen més aparells i altres coses necessàries per a la teràpia, però sempre aconseguixo sortir-me'n a Betlem, tot i que és difícil. Hi ha medicaments que hauria de tenir però que no en puc trobar que no siguin israelians, amb la qual cosa no tinc elecció. Des de fa molt de temps, intento no comprar res que sigui israelià. Això ho vaig començar a fer fa molt, fins i tot abans de la campanya BDS i altres boicots. Sempre he practicat el boicot per mi mateixa. Com ara: si necessito un medicament determinat, però no puc trobar-ne cap que no sigui israelià, ja que vivim sota ocupació.

Com veus la situació com a dona?

A Europa sento històries del patiment de dones marroquines i iraquianes i penso que nosaltres som al cel. Visc sola, cosa que no és normal als països àrabs. Sola amb dues voluntàries...

“Un cop van detenir uns nebots meus. Castiguen la família sencera quan vénen a detenir un membre”

Has dit que a Palestina “la política és al nostre aire”. Dins la família, en parleu, de la política?

La meva família viu en el camp de refugiats pròxim, que és el camp d'Aida, el més rodejat del món. En obrir la porta del mur, ja ets dins del camp. Els soldats obren la porta i entren en el camp. Gasos lacrimògens, trets, bales... A la família hi ha criatures de tres anys que parlen dels soldats que desapareixen, que fan això i que fan allò. Un cop van atacar la casa i van detenir uns nebots meus. Castiguen la família sencera quan vénen a detenir-ne un membre. No els preocupen ni la mainada ni les ancianes ni les persones malaltes; ho barregen tot i apallissen tothom. Diuen que la nostra família és de mal tractar. Així que, què es pot esperar d'aquests nens i nenes quan veuen com detenen el seu cosí o el seu pare o el seu oncle davant seu i que aquesta persona és apallissada davant de tothom? Llavors, és clar, el nen tindrà moltes preguntes al cap i d'aquest tema sempre se'n parla. Però al mateix temps robem un moment per gaudir i de tant en tant organitzem festes plegades, cantem. Sentim el soroll dels trets i fem: “La, la, cantem!”. Volem divertir-nos encara que sigui difícil... i ho fem.

Això em recorda el poema .

És el meu preferit.

L'entrevista és obra de Brian Anglo, membre de JUNTS, Associació Catalana de Jueus i Palestins.